

E. GANGL:

Rešilec.

Cam za Bajukovo hišo je lepo, veliko dvorišče. Nanje drže iz hiše vrata, na pragu pa stoji Bajukov Jurček, lepo okrogel in zdrav možakar petih let. Danes nič ne ve, kaj naj počne. Premišlja in preudarja, naj li stopi malo na izprehod do lesenega plota koncem dvorišča, ali pa naj kar sede na prag in čaka, da mu pride boljša misel.

In ko Jurček strmi v beli dan, tedaj se pritrklja po dvoru lepa rumena kepica — drobčako pišče Tipatop, tako prismuknjeno in neizkušeno, da se ustraši črvička, ki se plašno vije po prahu. Pišče ostrmi in v prvem hipu ne ve, kam se naj skrije pred to čudno zverjo, ki tako obupno smuka pred velikanom Tipatopom. A tedaj se v piščetu zbudi junaški nagon, da se vedno opasnejše bliža s kljunčkom ubogemu črviču.

Izza vogla pa pokukajo sive oči sosedovega mačka Potepa. Potep, kakor je krvoloč in nenasiten, se zlekne na beli trebušček in se sumljivo plazi proti piščetu. Rep mačku v rahlih zamahih kroži po tleh, a raskavi jezik oblizuje brke, češ, zdajle te čaka slastna pečenka! Potep se pripravlja na smrtonosni skok...

Jurček se spne na prste, in sapa mu zastane od groze, ko pregleda strašno, krvavo nesrečo, ki se pripravlja na domačem dvorišču: pišče hoče umoriti črva, maček pa hoče umoriti Tipatopa! Jurčku šine mraz po hrbtu, in z vso močjo, kolikor je zmorejo njegove roke, udari z dlanjo ob dlan in pocepta z nožicami po tleh, iz grla pa se mu izvije vzklik, ki mu ni imena in besede. Pišče se ustraši in prhne nekam za goro smeti. Maček se potuhnjeno splazi na domači dvor, črviček pa — ej, ta se veselo vije naprej.

Jurčku pade kamen od srca. Zadovoljno sede na prag in se veseli odličnega uspeha svojega junaškega preudarka.

NA POČITNICAH